

Arrest

nr. 104 690 van 10 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 december 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 januari 2013 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 augustus 2010 trad verzoekster in het huwelijk met A. H., een in België verblijvende Marokkaanse man.

1.2. Verzoekster diende op 21 januari 2011 bij het Belgische consulaat te Casablanca, Marokko, een aanvraag in om in het bezit te worden gesteld van een visum type D (gezinshereniging), teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 16 mei 2011 dat aan verzoekster een visum type D kon worden afgegeven.

1.4. Verzoekster kwam op 28 augustus 2011 het Rijk binnen en meldde zich op 29 augustus 2011 aan bij de administratieve diensten van de stad Gent om zich te laten inschrijven.

1.5. Via een op 23 oktober 2012 gedateerd schrijven gaf de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding aan dat hij overwoog een einde te stellen aan het verblijf van verzoekster en verzocht hij haar bewijzen over te maken aangaande de aard en de hechtheid van de gezinsband, de duur van haar verblijf in het Rijk en het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 10 december 2012 de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 14 januari 2013 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [A.]

Voorna(a)m(en): [R.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden

☐ *de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).*

De vervoegde vreemdeling bewijst niet over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen.

Uit het dossier blijkt dat de echtgenoot van betrokkene sedert 01.01.2010 onafgebroken ocmw-leefloon geniet.

Wat betreft artikel 11 §2, voorlaatste lid:

Betrokkene werd op 30.10.2012 ingesch[re]ven als werkzoekende bij de VDAB.

Betrokkene legt bewijs voor van inburgeringscursussen .

Er is een kind van het koppel dat in België werd ingeschreven op 13.01.2012.

Deze bewijzen wegen niet op tegen het feit dat de echtgenoot langdurig en onafgebroken ocmw-steun geniet. Betrokkene verblijft in België sedert eind august[us] 2011, dus is het ondenkbaar dat er geen banden meer bestaan met het land van herkomst.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft ervoor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), *“doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

In haar synthesesamenvatting verschaft zij de volgende toelichting:

“Dat de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoeksters recht op haar privé- en gezinsleven, meer bepaald haar verblijf in België, waar zij haar leven heeft opgebouwd en waar haar echtgenoot en kind wonen (een familieleven welke zij onmogelijk nog in haar land van herkomst kan leiden), geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht poogde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Evenmin blijkt dat verweerder een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster in België.”

3.1.2. De Raad merkt op dat het tweede lid van artikel 8 van het EVRM uitdrukkelijk een inmenging van het openbaar gezag in het privé- of gezinsleven toelaat indien dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Artikel 11, § 2 juncto artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet voorziet expliciet dat verweerder, gedurende een bepaalde periode, kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 van dezelfde wet toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven indien de persoon die hij vervoegde niet langer beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van dezelfde wet om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Het spreekt voor zich dat het opleggen van de verplichting aan een gezinshereniger om in te staan voor het onderhoud van de personen die hem vervoegen vereist is met het oog op de bescherming van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde belangen. De onbeperkte immigratie van personen die niet kunnen terugvallen op een ondersteuning van familieleden zou immers de openbare veiligheid, het economisch welzijn en de rechten en de vrijheden van anderen ernstig in het gedrang brengen. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar bewering dat de bescherming die geboden wordt door artikel 8 van het EVRM zou verhinderen dat de bestreden beslissing wordt genomen. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat haar private belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het algemeen belang dat verweerder nastreeft door een stringente toepassing van de verblijfswetgeving. Verzoekster lijkt trouwens voorbij te gaan aan het feit dat zij het grootste deel van haar leven in Marokko woonde en dat haar echtgenoot eveneens afkomstig is van Marokko, zodat niet blijkt dat zij hun gezinsleven daar niet zouden kunnen verderzetten. Het loutere feit dat verzoeksters echtgenoot en kind over een verblijfstitel in België beschikken impliceert immers niet dat zij verzoekster niet zouden kunnen vervoegen in hun gezamenlijk land van herkomst. Verzoeksters bewering dat zij een leven heeft opgebouwd in België doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen of aan de vaststelling van verweerder dat zij slechts kort in het Rijk verblijft en dus mag worden aangenomen dat zij ook nog banden met Marokko heeft. Verweerder wijst er daarnaast terecht op dat de bestreden beslissing niet verhindert dat verzoekster terugkeert naar België op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Voorts kan de Raad, gezien de uiteenzetting in de bestreden beslissing inzake artikel 11, § 2, voorlaatste lid van de Vreemdelingenwet, enkel vaststellen dat verzoekster onterecht voorhoudt dat uit de bestreden beslissing geen belangenafweging blijkt met betrekking tot haar huidige gezinssituatie in België.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging.

Haar betoog luidt als volgt:

“Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging geen rekening hield met verzoeksters verblijf in België, haar familiale, culturele sociale bindingen met België, haar in België wonende echtgenoot en kind,....

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003, geen enkele afweging is gebeurd.”

3.2.2.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, dient er allereerst op te worden gewezen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). Verzoekster toont niet aan dat de richtlijn 2003/86/EG incorrect of onvolledig zou zijn omgezet. Zij kan dan ook niet op ontvankelijke wijze de schending van een bepaling van deze richtlijn aanvoeren.

Daarnaast moet worden geduid dat verzoeksters beschouwingen feitelijke grondslag missen. Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt namelijk dat verweerder verzoekster heeft uitgenodigd om alle documenten aan te brengen die zij nodig achtte om hem in de mogelijkheid te stellen om de aard en de hechtheid van haar gezinsband, de duur van haar verblijf en het bestaan van familiebanden, culturele of sociale banden te beoordelen en dat uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat hij met de door verzoekster aangebrachte gegevens rekening heeft gehouden.

3.2.2.2. Gelet op voorgaande vaststelling en aangezien verzoekster niet aantoont dat verweerder heeft nagelaten enig door haar aangebracht geven bij het nemen van de bestreden beslissing te betrekken kan zij niet worden gevolgd in haar betoog dat het zorgvuldigheidsbeginsel en de rechten van de verdediging werden miskend.

3.2.2.3. De Raad dient tevens te benadrukken dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid bijkomende informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Uit verzoeksters toelichting blijkt niet dat zij dergelijke informatie kon verschaffen.

Daarenboven moet worden herhaald dat verzoekster – ingevolge een expliciete vraag hiertoe – de kans had om alle door haar dienstig geachte gegevens aan verweerder mee te delen. Verzoekster laat derhalve ten onrechte uitschijnen dat zij niet de kans had om haar standpunt te verduidelijken of relevante gegevens over te maken.

3.2.2.4. Het evenredigheidsbeginsel waarnaar verzoekster verder verwijst hangt in wezen nauw samen met het redelijkheidsbeginsel, dat slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De Raad stelt, in het kader van zijn opdracht van wettigheidstoetsing en verwijzend naar de bespreking van de andere middelen, vast dat de overheid in redelijkheid tot de door haar gedane vaststelling komt dat verzoeksters partner niet voldeed aan de door de wetgever gestelde vereisten inzake de toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen en dat de door verzoekster aangebrachte informatie niet hoeft te leiden tot de vaststelling dat haar verblijf niet kan worden beëindigd. Verzoekster brengt geen elementen aan die zouden aantonen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het evenredigheids- of redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.2.5. Verzoeksters toelichting laat evenmin toe een schending van de materiële motiveringsplicht vast te stellen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. In een derde middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Zij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Haar uiteenzetting luidt als volgt:

“Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Dat geenszins verzoeksters verblijf kan ingetrokken worden op basis van het feit dat de vervoegde vreemdeling niet zou beschikken over stabiele, regelmatige en voldoende inkomsten.

Dat immers deze intrekkingmogelijkheid niet uitdrukkelijk in een wet of K.B. is voorzien.

Dat verzoekster en zijn echtgenote opmerken dat zij volledig ter goeder trouw zijn en alles in het werk stellen om in België de Nederlandse taal aan te leren en inkomsten uit tewerkstelling te verkrijgen.

Dat verzoekers echtgenoot, teneinde zijn slaagkansen op de arbeidsmarkt te vergroten, een groot aantal Nederlandse taallessen met succes al heeft gevolgd en tot op heden nog steeds lessen "alfabetisering Nederlandse tweede taal" volgt. Momenteel volgt hij de "Module Waystage 12" (cf. Deelcertificaten Nederlandse taallessen en attest leerpunt dd. 7.01.2013, stukken 3 en 4).

Dat verzoeksters echtgenoot wel degelijk alles in het werk stelt om inkomsten te bekomen uit tewerkstelling [...] om derhalve in zijn eigen behoeften en deze van zijn familieleden te voorzien (cf. bewijs van inschrijving selectieprocedure bij Dienst Werk dd. 3.09.2012, stuk 5).

Dat verweerder geenszins, alvorens een beslissing te nemen, voorafgaand voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat geenszins verweerder heeft rekening gehouden met alle elementen van de zaak alvorens een beslissing te nemen.

Dat verweerder gehouden was zich voorafgaande voldoende te informeren alvorens een beslissing te nemen.

Dat verzoekster in geen geval door verweerder voorafgaandelijk de mogelijkheid werd geboden enig verweer te formuleren aangaande de beslissing die haar zou worden betekend.

Dat verzoekster zich geenszins voorafgaandelijk op een afdoende manier heeft kunnen verdedigen. Dat verweerder heeft nagelaten verzoekster voorafgaandelijk te horen.

Dat de bestreden beslissing de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

[...]

Art. 11 §2, voorlaatste lid, Vw. stelt uitdrukkelijk : "Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1 °, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst".

Dat evenwel verweerder geenszins op een afdoende manier bij het nemen van de bestreden beslissing heeft rekening gehouden met verzoeksters echtgenoot die in België verblijft en met wie zij samen met hun kind in België een hecht gezin vormt, met verzoeksters in België gevolgde inburgeringscursussen en met verzoeksters inschrijving als werkzoekende bij de VDAB.

Dat geenszins verweerder rekening houdt met het feit dat verzoekster pas in september 2011 met een visum gezinshereniging naar België is gekomen en zij sedert haar aankomst alles in het werk stelt om zich zo snel mogelijk te integreren in de Belgische samenleving, de Nederlandse taal aan te leren en in België aan de slag te gaan.

Dat verweerder nalaat rekening te houden met de vaststelling dat verzoekster nauwelijks een jaar in België woont en dus dan ook op zo een korte tijd nog niet van haar kan verwacht worden dat zij reeds (zo vlug) in België onmiddellijk aan het slag kan gaan.

Dat evenwel verzoekster alles in het werk stelt om zich zo vlug mogelijk in de Belgische samenleving te integreren en haar slaagkansen op de Belgische arbeidsmarkt te vergroten.

Zo volgde zij reeds met succes Nederlandse taallessen (en behaalde reeds het niveau Module NT2 Alfa Breakthrough 8) (cf. stuk6). Als gevolg van de betekening door verweerder van een intrekking-beslissing kan zij heden echter niet verder meer in België Nederlandse taallessen volgen (cf. stuk 7).

Verzoekster behaalde tevens in België het getuigschrift cursus maatschappelijke oriëntatie (cf. stuk 8).

Dat verweerder geenszins heeft rekening gehouden met verzoeksters inspanningen om zich zo vlug mogelijk in de Belgische samenleving te integreren en om zo vlug mogelijk op de Belgische arbeidsmarkt aan de slag te gaan.

Dat evenmin door verweerder werd rekening gehouden met het feit dat verzoeksters echtgenoot en kind in België zijn toegelaten tot verblijf en verzoekster als echtgenote en moeder onmogelijk kan gescheiden worden van haar echtgenoot resp. van haar jonge kind die nauwelijks 2 jaar oud is, en dus zijn moeder nog zeker nodig heeft bij zijn opvoeding en zorg.

Dat er derhalve sprake is van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Dat immers verweerder heeft nagelaten rekening te houden met "de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk", waartoe hij ingevolgde art. 11 §2, voorlaatste lid, Vw. gehouden is.

Dat verweerder geenszins, alvorens een beslissing te nemen, voorafgaande voldoende onderzoek heeft verricht.

Dat er sprake is van schending van de art.10 en 11 Vw. en van de motiverings- en de zorgvuldigheids-plicht.

[...]

Dat tenslotte verzoekster opmerkt dat zij in september 2011 met een visum gezinshereniging naar België is gekomen.

Dat verzoekster benadrukt dat haar echtgenoot op het ogenblik dat zij een visum gezinshereniging heeft ingediend een OCMW-uitkering genoot.

Dat verzoekster ondanks deze uitkering toch door verweerder een visum gezinshereniging werd verleend.

Dat derhalve verweerder geenszins zich kan beroepen op het feit dat haar echtgenoot nog steeds een OCMW-leefloon geniet (om een intrekkingsbeslissing haar te betekenen) terwijl ditzelfde feit/vaststelling geen belemmering was om haar destijds een visumgezinshereniging toe te kennen.

Dat immers verzoekster destijds op grond van het vroegere art. 10 Vw. (vóór de Wet van 8 juli 2011) werd toegelaten tot verblijf van meer dan drie maanden in het land.

Dat derhalve verweerder geenszins in de bestreden beslissing kan verwijzen naar hetzelfde artikel 10 Vw. en naar het art. 11 Vw., daar deze ondertussen (sedert de goedkeuring van verzoeksters visum-aanvraag) werden gewijzigd door de Wet van 8 juli 2011 (BS 12 september 2011 en van kracht geworden sinds 22 september 2011)."

3.3.2.1. De Raad merkt op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift en haar synthesesmemorie blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.3.2.2. Bij de bespreking van het eerste middel werd reeds aangegeven dat artikel 11, § 2 juncto artikel 10, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder, gedurende een beperkte periode, kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 van dezelfde wet toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven indien de persoon die hij vervoegde niet langer beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in artikel 10, § 5 van dezelfde wet om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Verzoeksters betoog dat deze mogelijkheid niet door de wetgever zou zijn voorzien is derhalve incorrect.

3.3.2.3. Verzoekster stelt dat zij en haar echtgenoot te goeder trouw zijn, dat zij taalcursussen volgen en alles doen om inkomsten te verkrijgen uit een tewerkstelling. Met deze toelichting weerleggen zij evenwel de vaststelling van verweerder niet dat verzoeksters echtgenoot sedert januari 2010 onafgebroken een leefloon ontvangt.

Verweerder heeft, zoals reeds gesteld en zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, de werkbereidheid en integratie van verzoekster, de vaststelling dat zij in 2011 op legale wijze naar België is gekomen en het feit dat zij een kind heeft in overweging genomen alvorens de bestreden beslissing te nemen en verzoekster toont niet aan dat het standpunt dat verweerder met betrekking tot deze gegevens innam – met name dat deze gegevens niet volstaan om te besluiten dat het verblijfsrecht van verzoekster niet dient te worden beëindigd – incorrect of kennelijk onredelijk is. Met betrekking tot de bemerking van verzoekster dat haar kind nog zeer jong is en dit kind haar dus nodig heeft voor de opvoeding moet nogmaals worden gesteld dat de bestreden beslissing verzoekster niet verplicht om haar kind in België achter te laten en dat het haar vrij staat om zich door haar gezinsleden te laten vergezellen.

Tevens moet worden opgemerkt dat het feit dat de vereiste dat de gezinshereniger het bewijs dient aan te brengen dat hij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen ten behoeve van zichzelf en de personen die hem vervoegen om te voorkomen dat deze personen ten laste van de openbare overheden vallen niet bestond op het ogenblik dat verzoekster haar aanvraag tot afgifte van een visum type D werd ingewilligd en dat haar echtgenoot op dat ogenblik reeds door het OCMW werd gesteund niet leidt tot de conclusie dat verweerder geen toepassing zou kunnen maken van de in artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet voorziene mogelijkheid om verzoeksters verblijfsrecht te

beëindigen nadat bij een controle was opgemerkt dat deze voorwaarde niet was vervuld. De wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging waarbij de voormelde bestaansmiddelenvereiste werd ingevoerd en waarbij werd voorzien in de mogelijkheid voor verweerder om het verblijf van een vreemdeling die in het raam van een gezinshereniging naar België kwam te beëindigen indien niet of niet meer is voldaan aan de in artikel 10 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden bevat immers geen overgangsbepalingen.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.2.4. Waar verzoekster opnieuw aanvoert dat de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht en de rechten van de verdediging werden miskend kan het volstaan te verwijzen naar de voorgaande vaststellingen en de bespreking van het tweede middel.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK